VECINUL MEU

SORIN FRANCISC

Sîntem vecini de apartament, doar un zid subţire şi crăpat, din cărămidă veche, ne desparte. Zidul e şi subţire şi crăpat şi din cărămidă veche nu pentru că în blestematul nostru oraş nu s-ar găsi materiale pentru construcţii, ci pentru a spori iluzia de autenticitate. Şi tot pentru a spori această iluzie, vine şi poştaşul, zilnic, să ne aducă în tolba lui de piele maro, încreţită, ziarele şi mai rar cîte o scrisoare prost trucată, de la o rudă de care ne amintim cu greu. Vederile sînt foarte puţine, iar peisajele de pe ele sînt şterse, ca memoria unui ocnaş.

Deschid uşa, salut politicos poştaşul care nici azi nu a întîrziat, îmi iau jurnalul, apoi, ca din întîmplare, arunc o privire peste umăr şi îl văd. Vecinul a ieşit şi el cu puţin înaintea mea, mă observă şi îmi zîmbeşte ca de fiecare dată. Intru înapoi, mă aşez pe un scaun cu ziarul în mînă, citesc cîteva rubrici şi îl mototolesc. Dincolo de zid, el a intrat, s-a aşezat pe un scaun cu ziarul în mînă, a citit cîteva rubrici şi l-a mototolit.

Aud scîrţîitul podelei de lemn şi fără să vreau ştiu că se învîrte în jurul mesei, care e desigur tot rotundă, ca şi a mea. Aud totul (pereţii sînt foarte subţiri), ştiu totul despre el: cînd se scoală, cînd se spală, cînd se îmbracă (uneori doarme îmbrăcat), cînd mănîncă, ce mănîncă, pot să jur că ştiu şi cînd înghite sau cînd citeşte o carte de război căci simt că în depărtare şuieră bombele.

I-am învăţat toate tabieturile şi chiar mai mult. De exemplu, acum ştiu că îşi scoate o pată de grăsime de pe manşeta cămăşii bleu şi mă gîndesc că eu nu m-am mai murdărit de unsoare pe haine de multă, foarte multă vreme. El însă e mai norocos.

Îmi închipui că şi el ştie foarte multe lucruri despre mine. Cu toate acestea, ne purtăm doar ca doi vecini şi ne mulţumim să

schimbăm cîteva banalităţi cînd ne întîlnim pe palier, cînd plecăm sau ne întoarcem din inutilele noastre plimbări de pensionari, sau cînd ducem găleata cu gunoi, pentru un plus de autenticitate, la conteinerul din spatele blocului.

……

Pleosc!

Nu-l văd, dar ştiu ce a făcut. A omorît o muscă ce a intrat nu de mult pe fereastra sa. A lovit-o cu sete şi precis a făcut-o una cu peretele. Şi acum umbra ei chitinoasă împovărează zugrăveala cu o nouă şi originală formă ce va dăinui cel puţin două-trei luni, că doar n-o fi prost s-o şteargă mai devreme, e doar o amintire plăcută. În cele din urmă va răzui rămăşiţele insectei (sînt curios dacă era chiar o insectă), va răzui în aşa fel încît să se ia cît mai mult var şi să rămînă o adîncitură hidoasă, dar totuşi estetică, pentru ca eventualii musafiri să poată întreba:

— Dar ce-i cu gaura asta aici? Şi el să poată răspunde, oarecum în lehamite:

— Eh, o muscă. Am plesnit-o aşa tare încît s-a lipit cu maţe cu tot şi murdăria s-a luat foarte greu.

Încerc să-mi amintesc dacă muştele au într-adevăr maţe, dar o las repede baltă, căci cunoştinţele mele de lingvist sau de fost lingvist nu-mi oferă răspunsul, imaginea vieţii de demult este prea vagă şi mă întreb: de ce iarăşi la el? De ce?

În ultimii doi ani a avut parte de trei gîndaci negri de bucătărie (pe ultimul l-a strivit sub călcîi, cu o mare satisfacţie, asta mi-a spus-o chiar el în una din rarele noastre discuţii), doi fluturi de noapte şi o libelulă căreia i-a înfipt un bold între aripi şi a pus-o la insectar (insectarul l-a moştenit prin testament de la un vechi prieten care şi-a trăit ultimele zile în oraşul nostru).

Şi uite-acum, colac peste pupăză (cum naiba o fi arătînd o pupăză? definiţia e destul de sugestivă: „pasăre insectivoră, migratoare, cu penaj pestriţ, cu ciocul lung şi curbat şi o creastă de pene mari, portocalii în jurul capului"), deci colac peste pupăză, o

muscă intră pe fereastră şi se aşază pe perete. Şi mă întreb din nou: de ce? De ce naiba nu a intrat pe fereastra mea, să se aşeze pe peretele meu? Asta e nedreptate curată! Sîntem vecin de atîta vreme şi toate gîngăniile intră la el. Sînt de părere că lui i se oferă prea multe iluzii de autenticitate. O fi avînd vreo pilă pe la Organizare.

Ce-i drept, am şi eu autenticitatea mea: ceva igrasie pe tavan, deasupra bibliotecii, şi un pic de rugină pe robinetele de la closet.

……

……

S-a făcut noapte. El iese pe balcon şi citeşte la lumina unei lămpi de mici dimensiuni, cumpărată de ocazie. Mă aşez în pat şi caut să adorm, dar nu reuşesc. Pe terasa lui doi tineri se sărută: cred că este un roman de dragoste. „Mare scofală", îmi zic şi mă întorc pe partea cealaltă, închizînd ochii.

Şi deodată… Nu se poate… Nu poate fi adevărat! Un ţiuit obosit în camera mea. Mai stau puţin să mă dumiresc: o fi doar o impresie. Mă conving însă că nu. „Insectă din ordinul dipterelor cu corpul şi picioarele lungi şi subţiri şi aripile înguste." Ţînţarul mi se aşază pe ureche. Aştept un pic, chiar numai un pic, căci mi-e frică să nu-l pierd. Nu-i dau timp să mă pişte pentru că-l lovesc cu o bucurie imensă, făcînd să-mi ţiuie auzul ca o sută de ţînţari, o mie sau poate un milion, nu ştiu prea bine. Apoi îmi pare rău: trebuia să-l mai las; dacă mă pişca era altceva. Oricum, simt nevoia să mă laud şi ies repede la geam. Îl privesc insistent şi curînd vecinul mă observă. Se întrerupe din citit.

— Aveţi insomnie? mă întreabă dezinteresat.

— Nu! Nu m-a lăsat un ţînţar să adorm, răspund umflîndu-mă în pene.

— Ohooo! exclamă el vădit surprins.

— Era destul de mic, dar m-a pişcat de vreo trei ori şi mă mănîncă tare.

Mint şi mă plîng ca un ţînc altui ţînc dispus să creadă orice.

— Aveţi noroc, domnule! Ţînţarii au fost obţinuţi destul de

recent şi de altfel nu am mai auzit pe nimeni să fie pişcat. Se pare că pînă acum trompa nu era de bună calitate şi de-aia erau lăsaţi să zboare numai prin cele două parcuri în roiuri mici. Probabil că s-au adus nişte îmbunătăţiri… Îşi continuă discursul. Vorbeşte ca un şcolar care şi-a învăţat lecţia pe de rost.

— Un ţînţar care pişcă! Ce n-aş da eu să fiu în locul dumneavoastră!

Pare că suferă sincer, iar eu mă bucur, căci e prima oară cînd i-am luat-o înainte, cînd Organizatorii au hotărît ca un ţînţar să intre pe fereastra mea. Apoi îmi amintesc de musca de azi-dimineaţă.

— Pot să spun că şi eu aş vrea să fiu în locul dumneavoastră! Aţi omorît, în doi ani, trei gîndaci negri, doi fluturi, o libelulă şi o muscă. Să nu mă contraziceţi, socoteala este exactă, precisă. Ce noroc mai mare vreţi?

— Asta consideri dumneata noroc? Nu, domnule, nu! Aş fi vrut şi eu un pic de rugină sau de igrasie cum numai dumneata ai. Doar locuim unul lîngă altul. Ce mare lucru ar fi fost pentru Organizatori să prelungească igrasia şi pe tavanul meu? Tace. Tac şi trag concluzia că nu are nici o pilă.

— Ştii, începe el după cîteva minute, ştii că ştabii de la Organizare opresc totul pentru ei şi nouă ne dau numai resturile. Ei au de toate: cîini, pisici, cai, inginerul Rudolf – geneticianul, îl ştii, nu? – are chiar şi un pui de crocodil.

Rămîn paf. Crocodil n-am văzut în viaţa mea. Dar vecinul nu-mi dă timp să mă dezmeticesc, el continuă:

— Au şi păsări în colivii, netrebnicii, şi de cîteva săptămîni încoace au şi purici şi păduchi şi molii prin şifoniere şi chiar carii la mobilă.

Parcă visez. Asta da viaţă. Mi-ar place.

Tăcem din nou un timp nedefinit. Mă trezesc cu greu din gîndurile mele. La fel face şi el. Deodată îmi spune pe ton de confesiune:

— Dar ştii ce mă deranjează cel mai mult?

Dau din cap că nu.

— Norii, domnule dragă, norii!

„Mase (delimitate) de vapori sau picături da apă, de cristale de gheaţă aflate în suspensie în atmosferă.” Îl înţeleg. De ani de zile de cînd sîntem în acest oraş, cerul e senin, fără pată. Ziua e soare, noaptea lună şi stele. Pe cerul fals de deasupra noastră, un pîlc de nori ar avea un efect neaşteptat.

Îmi vine-n minte o-ntrebare pe care desigur şi-au pus-o toţi locuitorii oraşului nostru: o fi mult pînă la cer? Eu personal cred că e vorba de un kilometru, hai să zicem doi. Trebuie oricum să recunosc că Organizatorii ne-au creat condiţii destule ca să uităm totul, iar noi, băieţi norocoşi, ne conformăm, încercînd să ne amăgim cu ideea că ne aflăm într-un micuţ oraş de cîmpie, izolat de restul unei lumi inexistente.

— Oare ce mai fac cîmpiile? îl întreb prosteşte.

— Eşti nebun, îmi răspunde morocănos şi îţi bagă nasul coroiat înapoi în carte.

Îndrăgostiţii se sărută din nou pe terasa vecinului meu, fără să le pese că cerul e prea senin sau că noi sîntem nişte exponate stupide într-o grădină zoologică pe care n-o poate vizita nimeni, căci e închisă ermetic, din hotărîrea CONSILIULUI ORGANIZĂRII SUPRAVIEŢUIRII OMULUI.